

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudců Mgr. Věry Jachurové a JUDr. Romana Říčky, Ph.D., v právní věci

žalobce: **F. V.**, státní příslušník Ukrajiny
zastoupený Mgr. M. K. jako obecným zmocněncem
se sídlem X

proti

žalovanému: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 12. 2017 č.j. MV-132946-4/SO-2016

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 7. 9. 2016 č.j. OAM-70694-34/DP-2012 (dále jen „rozhodnutí ministerstva“). Rozhodnutím ministerstva byla podle § 46 odst. 1 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) a podle § 46 odst. 1 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „ZPC“) zamítnuta žádost žalobce o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání – osoba samostatně výdělečně činná (dále jen „OSVČ“).

2. Žalovaný v napadeném rozhodnutí stručně shrnul průběh řízení a odvolací důvody uplatněné žalobcem v odvolání proti rozhodnutí ministerstva. K odvolací námitce, že některé doklady nebyly doloženy ve lhůtě stanovené správním orgánem I. stupně bez zavinění žalobce, žalovaný konstatoval, že žalobce byl ve výzvě správním orgánem I. stupně poučen o nutnosti doložit doklady o cestovním zdravotním pojištění prokazující, že byl na území České republiky pojištěn po celou dobu pobytu. Žalobce tedy měl správnímu orgánu I. stupně doložit doklady o cestovním zdravotním pojištění s platností od 26. 9. 2012 do současnosti, což však neučinil. Ze spisového materiálu je zřejmé, že dne 15. 2. 2016 byla správnímu orgánu I. stupně doručena pojistná smlouva o komplexním zdravotním pojištění cizinců s dobou pojištění od 9. 4. 2015 do 8. 4. 2016. Správní orgán I. stupně postupoval v souladu se zákonem, jestliže výše uvedenou skutečnost subsumoval pod § 56 odst. 1 písm. a) ZPC s odůvodněním, že nebyly ve stanovené lhůtě předloženy doklady za účelem ověření údajů uvedených v žádosti, neboť žalobce neprokázal, že byl na území České republiky pojištěn po celou dobu svého požadovaného pobytu. Žalobce tedy nesplnil povinnost stanovenou v § 180j ZPC, neboť neprokázal, že byl na území České republiky pojištěn od 26. 9. 2012 do 9. 4. 2015, a stejně tak nedoložil doklad o cestovním zdravotním pojištění s platností od 9. 4. 2016.
3. K odvolací námitce, že správní orgán I. stupně nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, žalovaný konstatoval, že ze spisového materiálu a zejména z výpisu živnostenského rejstříku žalobce vyplývá, že žalobce v období od 15. 1. 2011 do 17. 3. 2014 a následně v období od 1. 9. 2014 do 14. 9. 2014 nedisponoval živnostenským oprávněním. S odkazem na ustanovení § 421 NOZ žalovaný zdůraznil, že žalobce porušil svou zákonnou povinnost, jestliže živnostenským oprávněním v uvedených obdobích nedisponoval. Je v zájmu České republiky, aby na jejím území pobývali cizinci, kteří zde dodržují a neobcházejí platné právní předpisy a plní další povinnosti jim uložené. Jednou ze zákonných povinností žalobce je plnit účel pobytu, pro který mu bylo pobytové oprávnění vydáno, stejně jako plnit účel pobytu požadovaného, a to po celou dobu svého pobytu na území České republiky. Jelikož žalobce v uvedených obdobích nedisponoval platným živnostenským oprávněním, dopustil se jednání, které lze subsumovat právě pod jinou závažnou překážku ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) ZPC.
4. Žalovaný odmítl i odvolací námitku, že Inspektorát cizinecké policie Mladá Boleslav a poté správní orgán I. stupně měl žalobci neoprávněně opakovaně udělovat výjezdní příkaz, a že následkem tohoto postupu mělo být ukončení živnostenského oprávnění, neboť na základě toho měla chybně postupovat i Okresní správa sociálního zabezpečení v Mladé Boleslavi. Podotkl, že mu nepřísluší hodnotit, zda byly výjezdní příkazy vydávány oprávněně či nikoli, neboť mu nebyly známy souvislosti a podmínky, za kterých byly tyto výjezdní příkazy vydávány. Z informačního systému cizinců však vyplynulo, že od dne 12. 11. 2012 byly žalobci pravidelně vydávány překlenovací pobytové štítky, a přesto ke vzniku jeho živnostenského oprávnění došlo až ke dni 18. 3. 2014. Žalovaný proto neshledal, že by opakované vydávání výjezdních příkazů souviselo s ukončením samostatné výdělečné činnosti žalobce; nadto žalobce v průběhu správního řízení nijak neobjasnil, proč si živnostenské oprávnění včas neobnovil, když mu poslední výjezdní příkaz byl vydán dne 8. 10. 2012.

5. K odvolací námitce, že správní orgán I. stupně nijak nehodnotil dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, žalovaný uvedl, že v případě postupu podle § 46 odst. 1 ZPC nemá správní orgán I. stupně ani žalovaný povinnost posuzovat dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Již zákonodárce vyloučil jakoukoli diferenci stran přiměřenosti z uvedeného ustanovení, což vyplývá i ze ZPC. V této souvislosti žalovaný odkázal na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 19. 11. 2015 č.j. 30 A 2/2015.
6. Žalovaný uzavřel, že v případě žalobce byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu na území České republiky, jelikož v období od 15. 1. 2011 do 17. 3. 2014 a následně v období od 1. 9. 2014 do 14. 9. 2014 nedisponoval platným živnostenským oprávněním; v těchto obdobích tak neplnil účel požadovaného pobytu a porušil platné předpisy České republiky. Žalovaný se ztotožnil se závěrem správního orgánu I. stupně, že ve stanovené lhůtě nebyly předloženy doklady za účelem ověření údajů uvedených v žádosti, neboť žalobce neprokázal, že byl na území České republiky pojištěn po celou dobu svého požadovaného pobytu, přestože k tomu byl správním orgánem I. stupně prokazatelně vyzván. Stav věci byl správním orgánem I. stupně zjištěn v souladu s § 3 správního řádu. Předmětné řízení bylo vedeno z podnětu žalobce, a je to tedy on, kdo nese břemeno důkazní. Jestliže žalobce zpochybňoval závěry jiných orgánů státní správy týkající se jeho podnikání, byl povinen svá tvrzení prokázat, což neučinil, neboť se omezil toliko na prostá nepodložená tvrzení.
7. Žalobce v žalobě namítl, že správní orgány obou stupňů porušily ustanovení § 2 odst. 3 a § 3 správního řádu. Uvedl, že některé doklady nebyly předloženy ve lhůtě stanovené dotčenými správními orgány, to ale nelze přičítat jeho zavinění, nýbrž orgánu, který takový doklad vydal opožděně. Namítl, že správní orgán I. stupně požadoval aktuální potvrzení o zdravotním pojištění, nikoli potvrzení za celé období od podání žádosti v roce 2010. Žalobci proto nelze přičítat vinu za nepředložení takových dokladů o zdravotním pojištění.
8. Dále uvedl, že pokud mu nebyl vydán překlenovací štítek, který mu byl poté vydáván od 12. 11. 2012, nebyl mu vydán živnostenský list. Poukázal na to, že žalovaný tvrdí, že mu nepřísluší hodnotit vydávání výjezdních příkazů, avšak obratem tvrdí, že žalobce neměl živnostenské oprávnění a nebyl evidován u správy sociálního zabezpečení. Proč to tak bylo, bezprostředně souvisí právě s neoprávněně vydávanými výjezdními příkazy. Žalovaný je proto měl a musel hodnotit. Tím, že je nehodnotil, zkrátil žalobce na jeho právech ve správním řízení. Toto žalovaný nijak neobjasnil a setrval na tom, co žalobce porušil a jak neoprávněně podnikal. Pokud správní orgán I. stupně neoprávněně vydávanými výjezdními příkazy znemožnil žalobci podnikání, musel vzít tuto skutečnost v úvahu a hodnotit i takovou žalobcovu námitku.
9. Žalobce rovněž namítl, že správní orgán I. stupně nepostupoval tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a žalovaný přesto výrok jeho rozhodnutí i odůvodnění potvrdil. Ve spisovém materiálu je založeno oznámení, že žalobce ukončil ke dni 14. 1. 2011 podnikatelskou činnost. Od udělování výjezdních příkazů však živnostenský odbor v Mladé Boleslavi nikdy žalobci živnostenské oprávnění neprodloužil, a proto sám správní orgán I. stupně nese odpovědnost za to, co vytýká žalobci. Správní

orgán I. stupně ani přes výslovnou námitku toto nijak neověřil. Porušil tak zásadu rovnosti účastníků řízení, přičemž žalovaný závěry správního orgánu I. stupně potvrdil. Živnostenský odbor v Mladé Boleslavi postupoval podle chybných instrukcí způsobených nesprávním úředním postupem Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky. Sám správní orgán I. stupně, jeho pracoviště v Mladé Boleslavi a jeho předchůdce ve věci, Policie ČR, Inspektorát cizinecké policie v Mladé Boleslavi, svým chybným rozhodnutím zapříčinili chybnou aplikaci výkladu ZPC a živnostenského odboru v Mladé Boleslavi ohledně platnosti živnostenského oprávnění. Následně chybně postupovala i Okresní správa sociálního zabezpečení v Mladé Boleslavi. Žalovaný tyto námitky v odůvodnění napadeného rozhodnutí odbyl. Žalobce též uvedl, že: *„Tvzení správního orgánu I. stupně, že je nevěrohodné, že by žalobce mohl výjezdními příkazy ztratit oprávnění k podnikání je pouhým odůvodněním rozhodnutí a tím, aby správní orgán I. stupně sám zastřel nesprávné rozhodnutí jiného pracoviště správního orgánu I. stupně již žalovaný nepoužívá.“*

10. Žalobce dále namítl, že správní orgán byl povinen hodnotit dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Jelikož žádost o povolení k dlouhodobému pobytu byla podána v roce 2010, měl správní orgán I. stupně postupovat podle tehdy platných právních předpisů.
11. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě k žalobním bodům, v nichž žalobce citoval § 2 odst. 3 a § 4 odst. 2 správního řádu, odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 3. 2. 2016 č.j. 1 Azs 240/2015-35, podle něhož obecně formulované žalobní námitky nelze považovat za řádně formulované žalobní body, které by umožňovaly soudní přezkum. S ohledem na uvedené se žalovaný nemohl vyjádřit k těmto žalobním bodům, zdůraznil však, že zákonnost odvoláním napadeného rozhodnutí zkoumá vždy. Po přezkoumání spisového materiálu neshledal porušení uvedených ustanovení.
12. Pokud jde o námitku týkající se předložení dokladů o zdravotním pojištění, žalovaný připomenul, že se k této námitce již podrobně vyjádřil v odůvodnění napadeného rozhodnutí.
13. Stran námitky týkající se udělování výjezdních příkazů žalovaný zopakoval, že mu nepřísluší hodnotit oprávněnost vydání těchto výjezdních příkazů, přičemž žalobce neobjasnil, proč si živnostenské oprávnění včas neobnovil, resp. proč ke vzniku jeho živnostenského oprávnění došlo až ke dni 18. 3. 2014, když mu poslední výjezdní příkaz byl vydán dne 8. 10. 2012 a od 12. 11. 2012 jsou žalobci pravidelně vydávány překlenovací štítky.
14. Žalovaný setrval na závěru, že v případě postupu podle § 46 odst. 1 ZPC nemají správní orgány obou stupňů povinnost posuzovat dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života žadatele.
15. K ústnímu jednání, které se konalo dne 24. 9. 2020, se žalobce ani jeho zástupce bez předchozí omluvy nedostavili, a soud proto jednal v jejich nepřítomnosti. Žalovaný při jednání navrhl zamítnutí žaloby, v podrobnostech odkázal na písemné vyjádření k žalobě

a na odůvodnění napadeného rozhodnutí a rozhodnutí ministerstva. Setrval na závěru, že v případě žalobce byly splněny zákonné podmínky pro zamítnutí jeho žádosti.

16. Soud při jednání zamítl důkazní návrhy, které žalobce označil v žalobě, neboť tyto nepřesáhly rámec toho, co je obsaženo ve správním spisu, z něhož je soud povinen při rozhodování ve věci samé vycházet.
17. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů. V posuzované věci vyšel z následně uvedené právní úpravy:
18. Podle § 46 odst. 1 ZPC ve znění účinném do 31. 12. 2010 platí, že *pro povolení k dlouhodobému pobytu platí obdobně § 31 odst. 1 a 4 § 33, 34, 37, 38, § 55 odst. 1, § 56, § 58 odst. 3 a § 62 odst. 1 vztahující se na vízum k pobytu nad 90 dnů. K žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu podle § 42 je cizinec dále povinen předložit doklad o cestovním zdravotním pojištění, které odpovídá podmínkám uvedeným v § 180j. Současně je povinen na požádání předložit doklad o zaplacení pojistného uvedeného na dokladu o cestovním zdravotním pojištění. To neplatí, pokud je cizinec zdravotně pojištěn podle zvláštního právního předpisu.*
19. Podle § 180j odst. 1 ZPC ve znění účinném do 31. 12. 2010 platí, že *dokladem o cestovním zdravotním pojištění při pobytu nad 90 dnů se pro účely tohoto zákona rozumí doklad, kterým cizinec prokazuje pojištění kryjící náklady, které je povinen uhradit po dobu svého pobytu na území v případě poskytnutí nutné a neodkladné zdravotní péče, včetně nákladů spojených s převozem nebo, v případě jeho úmrtí spojených s převozem jeho tělesných ostatků, do státu, jehož cestovní doklad vlastní, popřípadě do jiného státu, ve kterém má povolen pobyt.*
20. Podle § 46 odst. 8 ZPC ve znění účinném do 31. 12. 2010 platí, že *k žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání podle zvláštního právního předpisu je cizinec povinen předložit živnostenský list nebo koncesní listinu anebo potvrzení vydané živnostenským úřadem prokazující, že cizinec splňuje všeobecné a zvláštní podmínky provozování živnosti, a náležitosti podle odstavce 7 a § 31 odst. 1 písm. a) a c) až e).*
21. Podle § 56 odst. 1 a) ZPC ve znění účinném do 31. 12. 2010 platí, že *vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, policie nebo zastupitelský úřad cizinci neudělí, jestliže se cizinec na požádání policie nebo zastupitelského úřadu nedostaví k pohovoru nebo nepředloží ve stanovené lhůtě doklady za účelem ověření údajů uvedených k žádosti o vízum nebo jestliže se i přes provedení pohovoru nebo vyhodnocení předložených dokladů nepodaří tyto údaje ověřit.*
22. Podle § 56 odst. 1 k) ZPC ve znění účinném do 31. 12. 2010 platí, že *vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, policie nebo zastupitelský úřad cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zahraničněpolitickém zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.*
23. Po provedeném řízení soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

24. Předně je třeba odmítnout ty žalobní námitky, v nichž se žalobce omezil pouze na obecné tvrzení o tom, že správní orgány měly porušit vyjmenovaná ustanovení správního řádu, aniž by náležitě rozvinul relevantní skutková tvrzení, z nichž by bylo zřejmé, v čem má porušení uvedených právních předpisů žalovaným či správním orgánem prvního stupně spočívat. Jak vyložil rozšířený senát NSS v rozsudku ze dne 20. 12. 2005 č.j. 2 Azs 92/2005-58: *„Líčení skutkových okolností v žalobě proti rozhodnutí správního orgánu nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, k nimž při vyřizování věcí určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami.“* Soud v této souvislosti považuje za důležité připomenout, že soudní přezkum správních rozhodnutí se v souladu s dispoziční zásadou odehrává v mezích určité a přesně stanovených a tyto meze náleží stanovit žalobci. Soudní řád správní neumožňuje soudům provádět jakýsi „obecný přezkum“, tj. zabývat se každým jednotlivým procesním krokem správního orgánu a věnovat se všem jeho dílčím hmotněprávním úvahám. To by popíralo smysl institutu žalobního bodu. Soud přezkoumává jen to, proti čemu žalobce řádně brojí, tedy to, co konkrétně a výslovně zpochybnil jak uvedením skutečností, tak snesením právních argumentů. Tato konkretizace je pak důležitá nejen pro soud, ale i pro žalovaného jako druhou stranu sporu. Každá procesní strana by měla mít přiměřenou možnost uplatnit své argumenty za podmínek, které ji citelně neznevýhodňují v porovnání s protistranou (viz rozsudek NSS ze dne 14. 2. 2006 č.j. 1 Azs 244/2004-49). Jestliže tedy žalobce namítl porušení ustanovení § 2 odst. 3, § 3 a § 4 odst. 2 správního řádu a zároveň nevylicil konkrétní skutkové děje, postupy či úvahy správních orgánů, které by měly nasvědčovat porušení citovaných ustanovení, nevymezil reálný a alespoň minimální prostor, v rámci něhož by soud mohl takovou námitku jakkoli přezkoumat.
25. Soud nemohl přisvědčit ani další žalobní námitce týkající se povinnosti žalobce předložit doklady za účelem ověření údajů uvedených v žádosti. Soudu není zcela zřejmé, kam žalobce mířil, pokud uvedl, že některé doklady byly správnímu orgánu I. stupně předloženy až po uplynutí stanovené lhůty z důvodu, že takový doklad byl příslušným orgánem vydán opožděně. I v této části jsou žalobní tvrzení krajně nekonkrétní, neboť žalobce nijak nespecifikoval doklady, které měl (údajně) předložit po uplynutí lhůty stanovené správním orgánem. S ohledem na nosné důvody napadeného rozhodnutí je však především nutno konstatovat, že tato dílčí námitka se zcela míjí se skutečným obsahem napadeného rozhodnutí. Žalovaný v napadeném rozhodnutí aproboval závěr správního orgánu I. stupně, že žalobce neprokázal, že byl na území České republiky zdravotně pojištěn po celou dobu svého požadovaného pobytu. Soud ze spisového materiálu ověřil, že žalobce na výzvu správního orgánu I. stupně skutečně předložil jen jediný doklad vztahující se ke splnění povinnosti mít uzavřeno cestovní zdravotní pojištění, a to pojistnou smlouvu o komplexním zdravotním pojištění cizinců ze dne 7. 4. 2015 se sjednaným počátkem pojištění ke dni 9. 4. 2015 a koncem pojištění ke dni 8. 4. 2016. Přestože byl na základě výzvy ze dne 7. 1. 2016 k odstranění vad žádosti dostatečně

instruktivně správním orgánem I. stupně vyzván, aby doložil relevantní, minulé i aktuální doklady o cestovním zdravotním pojištění, když platnost naposledy evidovaného dokladu vypršela dnem 25. 9. 2012 a žalobce od té doby nepředložil doklad prokazující, že byl po celou dobu pobytu pojištěn, a rovněž tak nedoložil, že je pojištěn i do budoucna (tj. alespoň na dva roky), žalobce své povinnosti doplnit náležitosti žádosti ve smyslu ustanovení § 46 odst. 1 ve spojení s § 180j ZPC evidentně nedostál. Pokud pak následně namítl, že správní orgán I. stupně požadoval pouze aktuální potvrzení o zdravotním pojištění, nikoli pojištění za celé období, je toto jeho tvrzení v přímém rozporu s obsahem výše citované výzvy k odstranění vad žádosti. I tato žalobní námitka proto není důvodná.

26. Soud rovněž nevešel na námitku, že správní orgány měly do své správní úvahy zahrnout hodnocení výjezdních příkazů, které byly žalobci (neoprávněně) udělovány a které mají vylučovat jeho odpovědnost za to, že mu bylo ukončeno oprávnění k výkonu podnikatelské činnosti. Nutno představit, že žalobce nezpochybnil skutková zjištění správních orgánů o tom, že disponoval živnostenským oprávněním s platností od 15. 4. 2010 do 14. 1. 2011, následně od 18. 3. 2014 do 31. 8. 2014 a poté od 15. 9. 2014. Žalobce byl přitom povinen ve smyslu právní úpravy platné a účinné ke dni podání žádosti (tj. ke dni 4. 8. 2010) prokázat, že splňuje všeobecné a zvláštní podmínky provozování živnosti, a to po celou dobu, kdy řízení o žádosti probíhalo, jelikož jedině tak mohl být naplněn (prokázán) účel (požadovaného) povolení k pobytu. Je třeba podotknout, že správní orgány obou stupňů nezpochybnily skutečnost, že žalobci byly vydávány výjezdní příkazy poté, co bylo řízení o jeho žádosti zahájeno. Podstatné je však jejich zjištění učiněné na podkladě údajů uvedených v informačním systému cizinců, že od dne 12. 11. 2012 již byly žalobci vydávány překlenovací pobyté štítky, neboli že od tohoto okamžiku žalobci objektivně (například právě v důsledku výjezdního příkazu) nic nebránilo, aby obnovil, resp. zahájil samostatnou výdělečnou činnost na základě uděleného živnostenského oprávnění. Ke vzniku živnostenského oprávnění žalobce přesto došlo až ke dni 18. 3. 2014, přičemž žalobce tento značný časový odstup relevantně, resp. vůbec neodůvodnil. Pakliže tedy žalovaný konstatoval, že opakované vydávání výjezdních příkazů nesouviselo s ukončením samostatné výdělečné činnosti žalobce, jde o legitimní a logický závěr, neboť přímá příčinná (časově významná) souvislost mezi výjezdním příkazem naposledy žalobci uděleným dne 8. 10. 2012 a vznikem živnostenského oprávnění (až) ke dni 18. 3. 2014 zjevně dána není.
27. Pouze na okraj, nad rámec nutného vypořádání této žalobní námitky, resp. žalobních námitek vůbec, soud poukazuje na nepřesnost při aplikaci ustanovení § 56 odst. 1 písm. j) ZPC v rozhodnutí ministerstva (beze změny arobovaného žalovaným), jelikož *jiná závažná překážka* jako důvod zamítnutí žádosti žalobce byla z hlediska relevantní právní úpravy, tj. právní úpravy platné a účinné ke dni podání žádosti [čl. II. bod 1 zákona č. 427/2010 Sb., kterým se mění zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony] zakotvena v ustanovení § 56 odst. 1 pod písmenem k) a nikoli j) ZPC. Jde však pouze o formální pochybení, v němž nelze spatřovat vadu, k níž by soud byl povinen přihlížet z úřední povinnosti [§ 76 odst. 1 písm. a) a c) s.ř.s.]. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí i rozhodnutí ministerstva je bez pochybností seznatelný věcný důvod

zamítnutí žádosti, přičemž odkaz na znění právní úpravy účinné později, obsahově však totožné s relevantní právní úpravou, nezakládá nesrozumitelnost napadeného rozhodnutí či podstatnou vadu řízení. Žalobce nadto toto pochybení vůbec nenamítl.

28. Co se týká námitky absence hodnocení dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, soud uvádí, že správní orgány nepochybily, jestliže přiměřenost zásahu do života žalobce neposuzovaly. Především je třeba zdůraznit, že aplikované ustanovení § 56 odst. 1 ZPC skutečně neukládá správnímu orgánu povinnost zkoumat dopady zamítnutí žádosti do soukromého a rodinného života žadatele. Soud v návaznosti na právě uvedené odkazuje na rozhodnutí NSS ze dne 22. 1. 2020 č.j. 10 Azs 256/2019-39, v němž se soud sice zabýval povinností posoudit přiměřenost dopadů do soukromého a rodinného života ve vztahu k rozhodování o zrušení povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. d) ZPC, jeho závěry však mají zřejmý obecný přesah a dají se aplikovat i v nyní projednávaném případě. NSS zejména konstatoval, že: „*Obecný test proporcionality dopadů rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu do rodinného a soukromého života cizince provedl v § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců již zákonodárce. (...) Řízení vycházející z naplnění skutkových podstat vyjmenovaných v § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců zákonodárce pojal tak, aby ministerstvo nemuselo v každém jednotlivém případě zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí do rodinného a soukromého života cizince dle § 174a zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudky ze dne 23. 3. 2017 č.j. 10 Azs 249/2016-47, bod 16; ze dne 5. 12. 2018 č.j. 1 Azs 377/2018-32, bod 21, a další). Z tohoto pravidla existují výjimky, v nichž vyvstane potřeba posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí přímo z Úmluvy [Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod – pozn. soudu](...). Nejvyšší správní soud výjimečně případy shledal jen ve sporech, kdy šlo o rodinný život cizince. Pokud by v těchto kauzách nebyla řádně posouzena přiměřenost dopadů rozhodnutí do rodinného života cizince, byli by rodiče odděleni od svých nezletilých dětí, což zjevně odporuje nejlepšímu zájmu dítěte ve smyslu čl. 3 Úmluvy o právech dítěte.“ NSS zdůraznil, že k potenciální aktivaci článku 8 Úmluvy musí cizinec v řízení vznést konkrétní námitku nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života, přičemž i takto konkrétně vyargumentovaná nepřiměřenost dopadů rozhodnutí by měla být na první pohled myslitelná, tj. nikoli jen zdánlivá či zjevně nespádající pod ochranu článkem 8 Úmluvy. Žalobce v nyní projednávané věci neidentifikoval (v žalobě ani v průběhu správního řízení) jakoukoli konkrétní skutkovou okolnost, která by mohla být posouzena v intencích dopadů rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. Správní orgány jednoduše řečeno nemohly (objektivně) uvážit o dopadech zamítnutí žádosti do života žalobce, jelikož ten konkrétní námitku nepřiměřenosti rozhodnutí nevzněsl. Nutno dodat, že zákonodárce zjevně odlišil skupinu těch kritérií, jejichž nesplnění vede k zamítnutí žádosti o udělení dlouhodobého víza (povolení k dlouhodobému pobytu) bez dalšího, tj. bez zkoumání dopadů takového rozhodnutí do soukromého a rodinného života (§ 56 odst. 1 ZPC), a skupinu ostatních kritérií (§ 56 odst. 2 ZPC), u nichž nepostačuje jejich porušení (nedodržení) a správní orgány musí přiměřenost dopadů zamítnutí žádosti posoudit. Obdobně jako u rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu podle § 77 ZPC, ve vztahu ke kterému NSS posuzoval aplikovatelnost článku 8 Úmluvy, tedy zákonodárce i pro účely hodnocení žádostí o udělení povolení k dlouhodobému pobytu provedl test proporcionality a negativní zásah do soukromého a rodinného života žadatele implicitně vyloučil v případech vymezených v ustanovení § 56 odst. 1 ZPC.*

29. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
30. Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 24. září 2020

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu